

מדור בוידובר על צפורים שאינן צפורי-נפש ועל נכסים שאינם נכסי-צאן-ברזל, על הכל ועל לא כלום — על הא ובעיקר על דא.

היכן מסתפר מר צלקת, מה קרה לאגודת הרווקים, ואיך להשלים בין בעל ואשה

הכל לבד. מהלירה הזאת של כל חבר, יש כיום כמה מאות לירות בקופה, כידי רואה-חשבון, אמר באווה. אותו רגע נכנסה למשרדו שברחוב יפו-תל-אביב נערה בלונדית שממנה. מר רוזן-אל התנצל לרגע, הוציא כרטיס קטן מכרטיסייתו, רשם בו משהו, כתב פתק לנערה ושילח אותה. התפלגו לשמוע שהיא היתה חברה משק כיסופים, לשם הגיעה מהנצואלה. היא עזבה את הקיבוץ. אין לה קיום. היא מרחיחה בקושי 40 לירות לחודש, והיא נשלחה אלי דחקה עליידי פעילים מההסתדרות, הסביר לנו מר רוזן-אל. הוא בטוח שישגי לה עבודה בפקידות.

לא היינו צריכים להפציר בו רבות כדי שיספר על האגודה לטיפול מוקדם למניעת סכסוכי משפחות. היה זה אחרי שביקרתי באמריקה. נכחתי, בניו יורק, בבית משפט מיוחד, בו מובאות בעיות משפחתיות בפני גוף ציבורי המורכב מאורחים פשוטים מתנדבים. שם מנסים למצוא את הדרך לפשרה עלידי שיהיה אתה ואתה. הוקסמתי מן השקט והאדיבות והאחידה בה התנהל הכל. כשנזכרתי בהתנצחות והצערות ברחוב יבנה, לא יכולתי שלא להתפעל מן הרצון הטוב והתוצאות הטובות. במקרה שאין שום אפשרות לפשרה, מסדרים שם את העניינים עד לגט עצמו. באים כבר לבית-המשפט מוכנים לצייר שם לעצוק ולרוקו נעליים.

פניתי במכתב אל הרבנות הראשית, וביקשתי מהם את הגושפקה הצבורית לגוף דומה. את בעיות התקציב וההוצאות רציתי לקחת עלינו. קיבלתי, אמר גם, הזמנה ממזכיר הרבנות בירושלים שנלהב מאד מכל העניין, אך עד היום טרם נעשה דבר בנידון. אני מקהה, בכל זאת, שהרב אונטרמן יעזור לנו. שאלנו מניין יגייס את הנפשות הטובות שתפעלנה באגודה זו, והוא הבטיח לנו שקיימות מאות נפשות טובות. הוא משוכנע שחבריו בבני-בית יירתמו בהתלהבות למפעל. הת-כונות הנדרשות, אר מר, הן לב טוב ורצון להיכן את ה"זולת. אנשים אלה יעבדו בהתנדבות. ימוכרחים פשוט ל"הפסיק עם השוק ה"זו ברחוב יבנה. יש נה נקודה כאובה ב"ענייני הגירושין, ו"היא בעיית המזונות. הסחבת הנגרמת ב"משפחות הרכבות, בג"ל העומס בעבודה, גורמת גם לסחבת ב"ענייני המזונות. אפ"ש להקל על כך. כל תיק שיוגש לגרושין, יופנה לאגודת, ושם יספלו באופן ציבורי. בלי הדורים והדורות. הסכמנו אתו בכל לבנו ואמרנו שנדמה לנו שהקים גם, בין השאר, אגודת רווקים. "אה, ניסה מר רוזן-אל לפטור את העניין, "זאת היא אפיונדה. הפצרנו בו. "זה היה לפני שלוש שנים. הקמתי אגודה נוסח מארטי, בעל-הבית. המועדון שלנו ברחוב אלנבי 119 פעל גם בשבת, דבר שבעל-הבית הדתי התנגד לו. יצאו משם דחקה כמה זוגות. אבל זה מת מיתח-נשיקה, כמו ש"אומרים. שאלנו את מר רוזן-אל בדאגה אם הוא רחוק ורוח לנו לשמוע שהוא נשוי ואפילו סב. שמחנו גם לשמוע שאשתו מבינה אותו ואת פעילויותיו.

כאן שאל אותנו מר רוזן-אל אם שמענו על עיר תנ"ך שתוקם בארץ. אמרנו ששמענו משהו מעין זה, מדוע? הוא חבר בחברה שתבנה את העיר, אמר. החברה כבר רשומה בממשלה, והתקציב המשוער לבניית העיר — שטרם הוחלט סופית אם תוקם בירושלים או ברמת-גן — הוא קרוב למיליון לירות.

המטרה, אמר, היא כדוגמת דיטנילנד. עיר שעש"ך עים ובידור. המבנים יהיו ברוח התנ"ך, יהיה, למשל, שלט לבו בעקבות תיבת-נוח, ותרואו תיבת-נוח כמו בתנ"ך. הלכנו לעיר תהיה בצורת ספר בראשית. יהיו כל מיני אירועים תנ"כיים. התנ"ך הוא בלתי-מובל. אפשר יהיה להחליף את התוכניות. נארגן, למשל, תחרות ביני לאומית לצעירי תנ"ך. מועדון היליה במקום ייקרא לוס. תהיה פינה של מגילת-אסתר. ופינה ממגילת-רות. במבואות העיר יהיה מוטל לילית-לילה. יהיו שם אוהלים או בונגאלוס. הקיוסק בעיר יהיה בנוי בצורת בקבוק, חנות המצלמות — בצורת מצלמה. שאלנו אותו מי יקבע את הצד האמנותי והאומנותי של המקום. "זה בסדר", הבטיח לנו מר רוזן-אל. "פנינו ל"אונברסיטה ולמשרד-החינוך, ולד"ר נירב, שהוא האיש"טנציה הגבוהה לפירוש התנ"ך, שלא ידוע עם הדתיים. שאלנו אם לא יהיה משום אנכרוניזם לראות מצלמה בעיר תנ"כית. אך נראה שרוזן-אל לא שמע את השאלה.

"אילו היו הספרים הולכים בדרכי", אמר גלימדי, "היו מעלים את היופי לפיסגה. אני מאמין ביופי. פעם אולי היתה אחירה שלא חיפשו יופי. אבל הנוער כאן אהב יופי. זה נותן צורה יפה לפנים. ברגע שהתעניינו לדעת אם יש לו לקוחות מספר-סמים, הסתירה את פתח התנות דמותו המוצקה והשרירית של גבר יפה-תואר. הו, הנה אחד למשל. זהו טוביה נפתלי. היה מר ישראל של שנת 1954. מר נפתלי חיך במשובה ואמר שכבר הפסיק עם זה. "כעת קוראים לי טוביה החולב או מגדלי מוכר ספרים, איך שאתם רוצים. אני עובד כעת בספרים." "באים הנה זמרים, רקדנים, ביחוד רקדני-באלט", אמר מר גלימדי, "גם שחקני כדורגל של מכבי תל-אביב. אפילו בעלי בתי-חרושת, לפעמים. גם שאול צלקת, אם שמעתם עליו." אמרנו שלא היה לנו העונג לשמוע על מר שאול צלקת. "באים גם הרבה מגימנסיה", המשיך.

"אתם יכולים לכתוב בשקט שבאים הנה גם גברי-ברים", היגיע אוננו מר ישראל 1954, שהתגלה כאדם חביב ובעל חוש-הומור. מר גלימדי הסביר לנו שלקוחותיו מחבבים אותו מאד באופן אישי, ויש להם אמון מלא בו. "אני בעצמי בוחר להם את התסרוקות. הסוד של ההצלחה שלי הוא שאני עובד באמונה. אם בא צעיר או מבוגר, היינו הך בשבילי. אני קונה את הלכות בעבודה שלי הנכונה, ובגישה שלי אליו. כנראה שיש לי איזו תורת פסיכולוגיה." "תגידו", הורה לנו מר ישראל, "שהוא כמו טוני רויאל. הוא מחזיר את העלומים."

איש האגודות

העולם מלא באנשים מוזרים. יש המזוממים בקונצרט-טים. יש הרובצים על דיגריהם, ויש שהיו מוכנים לתת לנו את פרותם האחרונה — אילו היתה מצוייה. ויש האהובים להקים אגודות. איש כזה הוא מר שבתאי רוזן-אל, בעל משרד שיטתנו, שהוא משרד לתיוך לעבודה לעזרות-בית, מלצירות, וגם, נדמה לנו, וכילי. מר רוזן-אל הבלונדי הממושקף, הטוען שהוא בן 51 והנראה כבן 40, אומר שסוד מראהו הצעיר נובע מן העבודה שאין הוא לוקח דברים ללב, ואף איננו אוכל פקיד-שומא לארוחת בוקר. בעבודתו הנוכחית, סיפר, הוא עוסק כ"11 שנה. הוא נהנה ממנה מאד. הוא מרגיש שהוא עוזר בכך לבני-אדם. זוהי גם שליחותו כהבר בני-בית. מר רוזן-אל, שאיננו שונא לשמוע את עצמו מדבר ברצינות רבה, הסביר לנו שהוא מאמין בטוב שבבני-האדם. זוהי, בעיקר, הסיבה מדוע הקים את אגודת הרווקים, את איגוד העובד הקשיש ואת האגודה לטיפול מוקדם בסכסוכי משפחות. פעילותו באגודות התלה עוד בנערותו, בחרשה, שם היה חבר באגודת גוט שאבס יידלדא. "מתפקידו היה, מיד לאחר התפילה בבוקר, לעבור עם סל גדול ברחובות ולצעוק לאסירים יהודים וחרתים בבתי-החולים של העניינים, סיפר לנו האיש, ש"מאז ולתו ארצה, בשנת 1930, הפסיק לעבוד בשטיפת כ"סות בקאזינו ה"ל-איבי המפורסם, כי פועל-בניין ובחלקאי בכיבוש עבודה ב"כפר תבור, ובזמן שיגאל אלון עוד הת"רוצץ ברחובות מס"ח. בתקופת התור"הרובוהל, גילה לנו, היה מחלק הרוואר של מפקדת-העם. הוא העביר הדורות על

גיוס, וחילק המחאות למשפחות המגויסים. מר רוזן-אל מדבר בענוה רבה על האגודות שלו. "לפני שש שנים הקמתי את איגוד העובד הקשיש, שלפי דעתי, כתוצאה מכך, קם המשקט שפועל רבות ומהרה כתובת לקשישים, דבר שמעולם לא היה להם. מאות הקשישים שהיו באים אלי להשיג עבודה לימוני באינו מידה הם מקופחים. הקמתי את האגודה. היא קיימת עד היום. מתוך הצעקות שעשינו, קם המשקט. הפעולות שלנו היתה לשלוח תזכירים לחבריה-הנסת, לסדר הלוחות קטנות לחברים." אמרנו למר רוזן-אל שאנו נזכרים שרצה להגיע בבחירות הקודמות לכנסת, ברשימת העובד הקשיש, אך הוא העדיף לכתוב על כך, כיכר לספר לנו ששומים באגודה כ"750 חברים, המשלמים דמי חבר של לירה לשנה. האגודה נושאת את עצמה. אין מנגנון. עושים

מור ישראל הסתפר פה

כבר מוזן התרשמו מתסרוקתו היחידה-בימינה של נער השליחויות שלנו. כיצד היא יורדת בקו מסודר על עורפו, וכיצד נראים תמיד תלתיו כאילו זה אך הושמו בסיכות. כאשר לא יכולנו להתאפק יותר ושאלנו אותו, הוא אמר שככה יכול לספר רק משה גלימדי, בעל המספרה ברחוב הכוכבים 60. "כל החברה הולכים לשם", אמר.

אם היה לנו לרגע החשש שהחנות הקטנה והעלובה אליה הגענו, היא אמנם מספרתו של גלימדי הגדול, הוא התבהר לגמרי למראה המגבות הפרושות בחוף לייבוש, ואשר נקיון לא היה מופתי ביותר. בתוך החנות הקטנה עצמה, שקירותיה צבועים צהובים וירוק עץ, ורצפתה מלאה שערות, מצאנו כשה גברים צעירים יושבים בסבלנות על כסאות. ליד המראות עמדו שני גברים בחלוקים לא ביותר לבנים, מספרים שני גברים אחרים. ניהשנו שהספר ש"נראה קצת בוהר יו"ה מרעהו בשער האדום והמסולסל, ו"ענינו העלילות, ש"החוקק תער בידו — הוא גלימדי האחד והיחיד. הוא היה חביב מאד, והסכים בהתלהבות לספר על שיטתו.

אני גוזר בסכין. בתער. או התספורת יוצאת לגמרי אחרת. כעת הולכת תספורת צרפתית. השיער נראה כאילו קצוץ, אבל הוא כמו מפוסל, וזה", אמר לנו בגאחה, "מפני שאני חופף ומייבש במכונת-ייבוש". אותו רגע גמר לקצץ את שערו הרטוב של הצעיר שאמר לנו שאני יצחק פרגיש, ושהוא בן 24. גלימדי הוציא מכונת-ייבוש קטנה, מאלה שמחזיקים ביד, והעביר אותה בסבלנות על ראשו של מר פרגיש. "אתם רוצים, אמר, אני עושה לשערות מה שאני רוצה. אני חותך את ההתנגדות של השערה עם הסכין, ועם מכונת-ייבוש אני מסדר את הכיחין". שאלנו מה נדבר אותם שאינם רוצים לחפוף את ראשם אצלו. "בלי חפיפה לא בא בחשבון", אמר גלימדי. המחיר לראש, למדנו, הוא 1.500 ל"י. כהתלהב, סיפר, זה נראה משונה לבחורים לשלם בליכך הרבה, אבל כעת הם מבינים. "נכון?" שאל את הממתינים בשקט לתורם, "נכון!" אמרו. הוא היה במצב רוח מרומם, הסתובב עם מכונת הייבוש הקטנה, הרים והוריד את ראשו של בעל התספורת. "הנה", אמר, והרפה ממנו לרגע, כדי לתחוב לידנו בגאחה את Journal coiffeur pour les messieurs. "אתם רואים? רק תספורת צרפתית הולכת עכשיו." שאלנו מה בנוגע לתספורת הדאגטייל (זנב הברז) הארוכה והמתקפלת מאחור, ונענינו ברחמים שזה לא רציני יותר.

מר גלימדי, שהוא יליד סוריה ועשר שנים במקצוע, טוען שלמד אצל הספר לוסיאן בפאריס, אם שמענו עליו. התעניינו מאד לדעת את תתן הגילים של לקוחותיו. "מגיל 16 עד 25, ככה", אמר. העפנו עין ספקנית במקצת בבנר יפה-תואר ולבן-השיער שישב על הצד וחייך. "הכתבו שאני בן 28 ובא במיוחד מאילת בשביל להסתפר אצלו. אין ספר כזה בכל הארץ", אמר. "אני יכול להגיד משהו?" אמר הספר השני, "קוראים לי שהינו יעקב. גם זאק. גם אני עשר שנים במקצוע. באתי לעבוד אצלו מפני שהוא ספר טוב." מר שהינו אהב לספר דחקה תספורת זאק-טייל. עניינו התעכבו על תמונותיו במסגרת של גבר שרייב בבגדים, כשמעליהן הכתובת מכוון הכוח. לא הרחק היו תמונות של צעירים מטורונים, ש"הבינונו שהם לקוחותיו של מר גלימדי מסביר-הפנים. ברוך השם, לא חסר פרנסה", אמר, וגופף במסרקו שהיה פעם לבן, "עוד לפני שאפתח את המספרה, כבר מהכים לי איזה ארבעה אנשים." "אם ינסה כן מישור להיכנס בלי תור", אמר אחד המחכים באיום היתולי, "יהיה כאן רצח בדם קר". שאלנו באיזו מידה מושפעים לקוחותיו מתספורת תיהם של כוכבי-קולנוע, ומה עם אלביס פרסלי ופאיות-הלחיים שלו. "אלביס הלך פעם. כעת כמעט כבר לא. רק לפני חצי שעה סיפרתי אחד כמו אלביס. אבל אלה יחידיו סגולה. כשכיו הולכת רק תספורת צרפתית." תספורת כזו צריכה להיות מבוצעת כל שבועיים, למדנו.

